

Sono 2. *L'ipotesi* subia q. 5. n. 29. et alij plerique ex Tho. mistis, & Sicutum B. hac in re ducem se habere gloriantur, & Sicutum in Metaph. sect. 4. §. 57. ex multis locis Sancti D. irium ostendat.

Probant eni^o 1.º q^d nit est in p^oa ad se ipsum, sed ad aliqd ex natura rei dictum, ut patet, sed epia est in p^oa ad exiam; & ex natura rei distinguuntur. In primi, epiam in p^oa obtrua, & antequam exiat, nit esse, & p^oa n' esse in p^oa ad aliqd, neque in actu. Dein dicimus, n^o comparare epiam in p^oa cum exia in actu, tunc n^o clarum est non esse eandem rem positione epiam, & exiam, cum exia sit ens, & epia n' sit ens: sed utranq^{ue} in actu comparatur: et in hac consideratione n^o distinguuntur ex natura rei epia ab exia radicali, de qua loquuntur A. A. viz. scilicet epia vero actuali, non est in p^oa ad exiam radicalem actualem, nisi q^d nostris ipsis, & ratiocinatis, & ratiocinantes, ut infra constabit.

Probant 2.º q^d in eo distinguuntur ens creatum ab increato, q^d ens increatum nullam habet compositionem a p^oe rei, creatum vero habet ipositionem a p^oe rei, sed exente, & epia, q^d quam ipositionem distulsi potest, & admittere exiam; & est. Nego autem: alia n^o s^{ed} distincti-
one inter ens creatum, & increatum, neque opus est in o^mnibus p^ois ens creatum ab increato differre, ut patet, alioqui ens creatum n^o esset ens, n^o esset sub-
ia, & cetera.

Prob-

Probat 3.º qd' epiã præiudicantini de cõia
n' ita epiã; qd' sunt re, diste. Nego añ,
de epiã radicali, ea n' est de quiditate epiã, um epiã
sã, e epiã radicali, sine oio idem. De epiã vero fã
h' in n'õtra opioe, e' in cõi et n' urget añ, qd' nos
ponimus qd' epiã fãli actionem p'prietuam, q' ple-
runque ex nã rei distinguit' à n'õtro, e' t'z aliqñ n'
distinguit', non p'p'et est de epiã rei fãli loquendo,
s' idem esse, e' mat' ut in des oia attributa mat',
e' idem esse ingrediens epiã, qd' sunt id cum epiã
sã à p'õ rei: non en' bene dicit' r'p'õ, ut contat
ex sectione p'cedente & Venique.

Probat 4.º qd' epiã pot' separari ab ex-
istentia; qd' ex nã rei distinguit'.
Nego añ, de epiã radicali, imo et de fãli in
n'õtra opioe, qñ actio n' distinguit' à re p'p'ucta,
ut patet ex sect. p'cedente & Turus, e' ex loci iudi-
catis. Nam qñ designat epiã radicali, & fãli n'
distat ab epiã rei, et designat ipsa epiã rei: si
en' loquet' de epiã fãli in n'õtra opioe, qñ dis-
tinguit' actio à re p'p'ucta, tunc n'õ intelligit' i nos.

Probat 5.º qd' epiã e' ab eterno, & epiã
e' in tempore, of epiã. Disti. mai: epiã
e' ab eterno idiomate, n' mai: abs', nego mai.
Nam abs' neque epiã, neque epiã e' ab eterno, &
utraq' simpl'r loquendo est in tempore, ut patet
ex sect. 1.

In 2.º ordine sunt exp'õs duar. d. 31. re.
6., Valencia t'p' q. 3. puncto. 4. Perona.

lib. 6. sua Phylosophia c. 15. et 16. Vasq. l. p. d. 24.
 c. 2. et d. 25. c. 2, et d. 182. c. 5., et Som. 1. in 3.
 p. d. 72. c. 2. Pro hac et sic allegari vult Turta-
 dus in pa citandus, sed immerito; h. n. intendat epis-
 am actualem, et etiam n. distinguere ex na rei, n.
 in existimat distinguere p. rationem ratiocinatam,
 ut ex ipsius verbis, istabile. Ex antiquioribus
 adduci solent Alensis, Gabriel, Durandus, Gre-
 gorius, Hieronymus, et Henricus.

Primum finium illorum est, qd unaqueq;
 res intelligitur p. se existens p. eam entitatem,
 q. immo. p. actionem p. uentiam, cum actio
 sit causalitas physica, quae immo. trahit ad exist.
 sed actio trahit immo. ad epiam actualem rei, cum
 int. sit actu in res, na p. se Deum, qd n. produ-
 cur a Deo; et p. eandem epiam actualem illi-
 gitur crea. p. se existens, n. vero p. aliqd ab ea dis-
 tinctum. Haec ratio nimium p. se in illorum sententia,
 et ideo n. p. se, qd p. se existens nullo modo distin-
 qui ab epia: actio n. p. uentia immo. fertur ad ac-
 tualitatem rei, et ab ipso dicitur immo. ferri in
 epiam rei; et epia rei, et actualitas rei, s. ipsi-
 us existens radicali; nullo modo distinguuntur; et id
 p. notam sententia p. se opponenda facit ratio assignata.

2^m finium est, qd si daretur distinctio
 ex na rei immo. epiam, et existens, resulta-
 ret ex illis aliqua compositio ex na rei, sed talis
 compositio dari n. potest, cum ois compositio reali fi-
 eri debeat ex entibus actualibus, quorum unum
 in alio p. se n. includat, existens autem p. se includit

in epia

in epiā actuali, siquidem epiā n̄ est facta actualis
nisi p̄ exiam; q̄ p̄ epiā. Hoc et finitum nimirum
probat, q̄ a q̄ facta includuntur nullo modo distinguuntur;
et ideo et p̄ nobis facit

3^m est q̄ nulla res distinguitur ex nā rei
ab eo, q̄ q̄ facta instituitur ex eum iudi-
catorium, instituitur n̄ ex illud p̄ se ipsam, sed en ac-
tualē facta instituitur ex. nihilum, q̄ i eius iudi-
catorium, p̄ exiam, cum ante exiam n̄ sit, q̄ n̄
distinguitur ex nā rei a sua exia. Hoc et fin-
itum appertē e p̄ nobis, et nimirum probat in illorum
sententia, q̄ a id p̄ q̄ res facta opponitur suo iudicio ex
ipsa falsissima excita, rei, ut patet, alioqui iudico-
rium n̄ esset immodē oppositum tali rei, si talis res p̄
aliquid eē uirtute, et falsissime ab ea distans oppo-
neretur iudicio.

4^m est, q̄ a q̄ epiā sit indiens ad exis-
tendum, et n̄ exiendum, et exia ipsa
est indiens ad essendum, et n̄ essendum exercite
in res, nā; q̄ sicut exia n̄ e dista a se ipsa p̄
talem indiam, sic et epiā n̄ erit dista ab exia,
p̄ eandem indiam. Non minus et est p̄
nobis hoc finitum, q̄ nimirum probat in ipsorum
sententia, cum exia nullo modo differat a se ipsa p̄ ca-
lem indiam, si n̄ neque epiā differet ab exia, sed
stare poterit omnia identica, utriusque cum
sali indiam; q̄ indiam nascitur ex dependia in exis-
tendo a libera Dei uolte, ut optime notat
Surbadius d̄ citanda, sect. 4. n. p̄ 59.

5^m est, q^d opposita dicitur ipsibus illig
 cum aliquo p^{ri}ncipio in re, distinguuntur p^{ri}ncipio
 ratiocinatum, & actuali e^{ss}entia, & exia e^{ss}entia, creati
 p^{ri}ncipio hoc mo^do recipi, q^uia ead^e e^{ss}entia recipit ut ra-
 tio q^uia crea sub certo ore, & sp^{eci}e ratiocinatum, & q^uia rei-
 p^{ri}ncipio ut ratio, q^uia ead^e crea sit aliq^uo ex^{tra} cas^u. q^uo sal
 virtute distinguit e^{ss}entia ab exia. Hoc est unicum
 finitum, quo^d distinctionem virtutalem, & ratio, ratiocin-
 nata inter e^{ss}entiam, & exiam p^{ri}ncipio e^{ss}entia, reliqui
 n^{on} s^{unt} excludenda distinctionem ex^{tra} rei: s^{ed} hoc
 argum^{en}tum supponit falsam doct^{ri}nam, n^{on} n^{on} recipimus rem,
 collocatam sub aliquo ore, & sp^{eci}e reali, q^uia conce-
 piamus exiam realem eius rei comodo, quo rem
 ipsam sub ore, & sp^{eci}e collocatam consideramus: si
 n^{on} illam consideremus, ut actu collocatam sub ore, &
 sp^{eci}e reali, eandem cum actuali exia consideramus
 q^uo n^{on} est actu e^{ss}entia reali, nisi reate actu exiat.
 si uero illam idem ratiocinatum collocatam sub aliquo ore,
 & sp^{eci}e reali consideramus, eandem cum exia rea-
 li, conditionata consideramus; q^uo ut accute dicitur
 1^a 2^a p^{ri}ncipio q^uo 5. a. 1. ad 1^{am} e^{ss}entia dicitur aliq^uo p^{ri}ncipio e^{ss}entia
 in actu: n^{on} semper ut consideremus aliq^uo e^{ss}entia ea,
 debemus considerare aliqualem illius exiam, sicut
 actum, q^uo s^{ed} ab actu res habet e^{ss}entia aliq^uo: au-
 tem e^{ss}entia rei p^{ri}ncipio loquendo e^{ss}entia ipsa ratiocin-
 tum exia: & iter^{um} n^{on} potest e^{ss}entia concipi diverso
 ip^{si}us ab exia, q^uo recipere n^{on} potest, cum q^uo q^uo est aliq^uo
 in tantum sit aliq^uo, in quantum est aliq^uo modo
 exiens.

De quibus iam gelius est conijcere exis-
tentiam, q̄ sic p̄a dista ab actione p̄du-
ctiva rei, nullo modo um funto in re distingui
posse ab epiā rei: vn̄ contendimus, exiam ratiōem
nec ratiōe ratiōinata distingui in aliquo ente
ab eiusd̄ epiā. Hæc est ex p̄a mia Durandi in
Altera d. 3. et. 5. §. 37. | Totam hanc dōm, in-
quit, p̄ se clarā ante oculos p̄pone, ad p̄bānda
epiā actualem, et actualem exiam nec re, nec
ratione distingui | et sect. 4 §. 39. | Itaqz ex B.
B. inquit, et ex veritate eius simpliciter, et in añ
opposito enti in p̄a sunt p̄cipue id | ex in p̄a
§. 63. | vn̄, inquit, n̄ modo n̄ distingunt̄ reā, imo nec
ratione epiā, et exiam, si cum p̄portione sumant̄; nam
sicut tu ex separabilitate in p̄a distidem ego ex
identitate epiā, et ratiōis, colligo identitatem
realem, et ratiōis | et §. 72. hanc habet etiam
| epiā, et exiam, si cum p̄portione sumant̄, sunt idem
re, et ratiōne: nec sunt due p̄cipue reā, p̄-
tione dista | et hanc dicit ibidem esse Gabrieli,
et Durandi in 1. dist. 3. q. 2., et Augustini,
apud quem dicit esse synonyma epiā, et exiam:
et putat hanc fuisse mentem Suar. citati n. 25.
Pro ead̄ mia p̄cipue pat̄ accerrime magister Alex
Joanne de Lugo in Altera d. 2. sect. 3. p̄xim
in §. hoc argum, et in §. Infero 2.

Hæc dōm ex dictis facile roborat̄
p̄xim ex §. 5^m est, et ratiō ibi
insumata ualidissima est, q̄ in tantum aliq̄
aliquo

aliquo modo est eorum, & eorum, in quantum est aliquo modo exiens; & eorum principaliter est id cum eorum.

Confirmatio 1^a. in ipsa eorum, quod si eorum aliquid est, suam habet eorum, id eorum eorum non est et per rationem separabilis ab ipsa eorum; & eorum sunt se, et ab se sumpta non est presentibus ab eorum: nam quod res habet, sunt se nunquam potest amittere, sed cum alia iungatur, et non ex coniunctione cum radice non desinit esse unum sensibilem; & si eorum sunt se, & in suo ipso est presentibus ab eorum, et quod dicitur ad eorum, poterit recipi sine eorum, id non potest, ut dictum est, & eorum.

Confirmatio 2^a. quod distinctio radice, rationate supponit in re fecunditatem, ut equipollentat duabus alijs rebus, a se rei distincti, & sunt se, & sunt aliquam virtutem candi, ut homo equipollentat equo, qui est al, et angelus, quod est radice; et Deus equipollentat misericordiae, et iustitiae creati, quod facit id, quod misericordia, et iustitia creata. In hoc concipitur autem finis in re per duas ipsas, ut al, et ut radice, et Deus facit duos, ut misericordiae, et iustitiae: In natura ex huiusmodi fecunditatibus reperitur in eorum, quia nunquam vidimus eorum, et eorum in aliquo esse a se rei distincta, & separata, ut al in equo, et radice in angelis: neque experimur distincti eorum, quae nix ab eorum, et eorum, qui aliunde presentibus a duabus rebus, ex natura rei distincti; & eorum.

In recte Magister meus Bernardus de fontano loco citato §. 2°. / Eorum, inquit, actualis, seu entitas actualis, et eorum istum differunt

peres

penes divas voces, v.g. sicut gradus, et ens, et id
per hanc rationem ratiocinantem distinguuntur posse esse
sua actualiam ab eia actuali, sicut in existentiis
manus; ut in hac specie Petrus est Petrus, per ratiocin
ratiocinantem Petrus distinguitur a se ipso. Et hanc
fuisse expressam suam S. Th. ostendit Turadus cita
tus, sect. 4. §. 39. et 57.

Ob 1.º epia, et eia creata comparantur
ut actus, et potestas. S. Th. ep. q. 3. a. 4. in
corpore; et ex eod. 3.º genere lib. 2. c. 52. et 53. in An
gely distinguuntur esse, et id quod est, quod est. Pro eo
epiam actualiam, quod eia comparari ut actum ad esse
nam quod est, ut ad potestatem non tam modo intelligendi,
non ita epiam actualiam, sed eiam ad epiam quo
que actualiam: in Angelis vero distinguuntur
esse, nimirum substantia, ab eo, quod est, nimirum
a natura: et hanc esse in eo loco mentem S. Tho
ma constat ex eo quod capite 51. precedente est
intendit potestatem Deum esse suum esse subsistentem,
non ita Angelos, et c. 56. esse vocat com
plementum substantie existenti: et c. 54. duas nume
rat substantie compositiones, nimirum ex materia, et forma,
et ex substantia, et esse: nisi non per esse intelligeret sub
stantiam, tertiam deberet numerare compositionem ex
ipsa substantia, et natura.

Ob 2.º esse creatum est esse receptum; quod in
epia distat, quod nil potest recipi in se ipso. Sed autem
est esse receptum ab alio, in alio; in alio, nego autem. Alii
qui cum non vident eia, sed et eia sic esse receptum,
debet aliquid habere eia, in quo ipsa recipitur,

et sic in infinitum.

Sed Instabit, esse creatum, ideo est limitatum, q^a limitatio ex se subit, inq^{ue} recipit, q^{ue} debet recipi in aliquo. Deo p^{er} aⁿim^{am} est n^{on} intrinsece in se ipso limitatum, et finitum; et à Deo limitatur extrinsece, quia in p^{ro}ducto, quod tale est s^uo iⁿitum suum q^uod dicitur.

Ob 3° Humanitas Christi caret propria exia, q^uod est dista ab illa. Ne p^{er} aⁿim^{am} q^uo unio hypostatica facta est in^{ter} extrema v^{er}ba exia, n^{on} ueni^{er}it p^{ro}bita. Nam p^{ro}bita n^{on} sunt actu, et id^{circa} actu unum n^{on} p^{ro}bit.

Ob 4° Actus sapi^{ent}iae docet p^{ro}bit esse cam exia, q^uod exia n^{on} distinguit^{ur} p^{ro}bit, et it^{er} neque ab epia compositi, de cuius intrinseca ratione est p^{ro}bit. Dist^{inct} aⁿim^{am}: p^{ro}bit est c^{irca} p^{ro}bit, et intrinseca exia, transeat aⁿim^{am}: est c^{irca} extrinseca, nec p^{er} aⁿim^{am}. In n^{on} est opus, q^uod sit dista, q^uod causa p^{ro}bit n^{on} dista à suo effectu.

Ob 5° Actus intellectus est it^{er} docet in rebus separatis à m^{ateria} n^{on} distinguit^{ur} ab eo q^uod est, distingui uero in rebus m^{ateria} concre-
tis; q^uod est. Q^uod est id^{circa} p^{ro}bit ut plurimum de ente sp^{irit}uali, n^{on} ueni^{er}it de oi^{mn}i ente creato. Q^uod
2° intelligendum est est t^{er}tem de ente significato p^{ro}bit
p^{ro}bit absq^{ue} in quibus q^uod q^uod est, n^{on} differt ab eo q^uod
est, ut in homine: et de ente signato p^{ro}bit in-
t^{er}nat^{ur}, in quibus q^uod q^uod est, differt ab eo q^uod est, ut
epia albi, q^uod albi differt à sub^{stant}ia, quod est
album.

Ob 6°

Ob 6. Exodi 3. Deus p exalensiam
dicit esse suum esse / Ego sum, qui sum,
q' dicitur deus exire per suam epiam. Sed hunc locum
alii de ueracitate, alij de immutabilitate, alij
de necessitate spendi, et eternitate, alij de inde-
pendia ab alio interpretantur, un' n' multum urge-
ri nos, q' n' conuincit in isto des n' esse distam
exiam ab epia, sed deum natio exire: nam ex-
istentia creata, si aliquid est, et habet suam ep-
siam, et un' in ea non possumus epiam distingui-
re ab exia, q' illius quidditatem ipsa e' ipius
exia; et sola recepta exiendi, n' uero exia in-
dista est des peculiaris.

Ob 7. homo uo. ante quam exiat con-
pita cum negare actuali exia; et exia
n' e' id cum epia, alioqui recipere epia cum negare
epia. Dist. isery: exia actuali n' e' id cum epia
p'obli, transeat ita: n' e' id cum epia actuali, neo-
bitiam.

Ob 8. exia e' successua, q' exire ho-
die n' est exire ora; et est dista ab
epia permanente. Hec o' an. Semper n' dum res
n' desinit esse perseverat in esse, et est ex. sua cas,
qd facti habet p' exiam radicalem: esse uo' hodie, et
esse ora s'nt arouit diuisa duratione successua, q'
esse hodie, et esse ora n' est simplr esse, sed e' esse
in tempore: sicut esse sic, et esse illi arouit diuisa
ubicatione, n' uero diuisa exia, q' esse hic, et esse illi
n' e' simplr esse, sed e' esse in loco.

Ex dictis colligitur i^o singula entia nat-
 ura habere singula exia radicali p-
 pria: eadēq; eē epiā, eē exia cās, eē effiū: et
 eodem modo exiam esse simplicem, & compositā,
 quo epiā: et rāo est q^a omnia identitas inter
 utranque reperiri, q^a fuit oīa cōia.

Collat 2. q^a d^{ist}inctio & identitate int^r
 epiā, & exiam n^o fuisse ab Act uen-
 tilatan nisi cē epiā, eē exiam, quam nos voca-
 mus radicalem, q^a n^o est actio p^oductiva rei: nō p^o
 q^a actionem p^oductivam rei censemus debere nomi-
 nari exiam p^oductivam rei, q^a illi iperit definitio ex-
 istētia, dicere debemus eam ā re aliquando ex-
 nā rei, aliq^o per rationem ratiōinātam d^{ist}inguū,
 ut patet ex sect. p^ocedente & Durus, eē ex locis
 ibi citat^{is}.

Collat 3. Nō posse exire p^o alienam ex-
 iam radicalem, q^a nō pot^o esse aliquid
 per alienam epiā, ut patet, s^o exia radicali, eē
 epiā s^oto nomine d^{ist}erunt, ut istsat ex dictis, q^a
 si vō aliquid possit exire per alienam exiam
 p^oductivam, id est fieri per actionem p^oductivam alterius,
 istabit ex p^onto actionis: interdum et videt^{ur}
 negandum, q^a cum oīj actio sit epiā fieri
 s^otermini, si aliqd^o faciat, iam illud n^o erit
 erūj alienus ab ea: vñ implicat, q^a aliquid
 fiat per aliquam actionem, et tñ q^a illa actio
 sit ab eo aliena.

...
 ...
 Resp.

Disputatio 4^a
De divisione entis creati
in decem p^{ri}ta.

Divisionem entis in decem p^{ri}ta pp. solam
Arist. auctoritatem, & doct. commoditatem in
scholis p^{ri}ta coiter usurpant: neque ulla ra-
tione efficaci ostendi potest eius sufficientia,
sed quasi philosophica fide tenenda est; ut op-
time sentit cum Avicenna Suar. d. 39. sect. 2.
n. 17. C. in foga c. 4. & p^{ri}ta q. 2. a. 3., Scotus
in 4. dist. 13. q. 1. a. 1., Furtadus in Meta d. 9.
sect. 2. §. 25. ubi | Haec, inquit, divisio n^o est
examinanda sed eo lapide, sed p^{ri}ta minima ac-
cipienda, §. 22. | Haec, inquit, de p^{ri}ta dix-
erim, ut videat^r quam parvi sint momenti haec,
quibus dij totj viribus, ac vita tota incumbunt. fo-
caturus t^o sum cum multis. Id nos consilij capi-
entes ad utiliores q^o gradum faciamus, nihil de
maiori, & minori p^{ri}ta n^o inutiliter, et p^{ri}ta
x^e disputantes.

Disputatio 5^a
De subia
Sectio I.
In quo p^{ri}ta r^o subia consistat?
quid^a

Quintissimum subiecta ipsius abruptissima, et, et expli-
 cam difficillimam, ut videre est apud Suardum in
 Metaph. d. 10. sect. 2. et 4. et in Physica d. 12. sect. 4.
 §. 31. et apud Suar. d. 33. sect. 1. Subiecta est
 uti à /subiecto/ .i. /sistō sub alio/ in qua signa de non
 potest des. esse nomen subiecta, ut habet Augusti-
 nus lib. 7. d. Trinitate c. 5. quia subiecta proprie loqui-
 do indicat realem distinctionem in rem substantiam, et
 ea, quae substantia, ut in rebus realibus, et in substantiam
 creatam, Deus vero est ratio nostra substantia suis at-
 tributis: et dicitur à /subsisto/ .i. /sisto sub alio/ quod
 signa est non differt à priori, et ideo Augustinus
 titulus c. 4. indignum dicit esse, quod Deus dicatur sub-
 sistere.

Itaque M. à more suo solis res, est in
 aliis adherentes, cum subiecta definitione
 nem, qua dicitur /Est per se existens/ ita exponunt,
 ut dicantur idem valere /per se existens/ atque in-
 dependens à subiecto inhærenti, scilicet cum quo faciat
 unum per accidens. Quam independenciam postari
 volunt ab ipsa inhærentia, et radicali existens sub-
 iecti, non vero à modo aliquo superaddito.

Probare 1. quod subiecta nec dicitur potest inhæ-
 rente, eadem existens per se non sit distincta ab
 eadem subiecto, et ceteris. 2. quod talis mixta per
 se substantia, in subiecto non confert independenciam a
 subiecto inhærenti, nisi ab ulteriori viro; quod non est
 aliquis mixtus. 3. quod quod res est perfectior, eo est in-
 dependentior, in existens subiecto, quod non distinguitur
 ab ipsa subiecto, est perfectior, quam existens accidentis; et

se i independentior, ac p^o si exia accenti, e de-
penden^o a subto inflexioni, exia subia erit
independens a tali subto.

Ceterum neque definitioni, expositio-
niam subia plane declarat, neque ra-
tione, adducta eam^o expositionem confirmant.
1° constabit inferius ex nostra declaratione. 2°
ostendit^o, q^o subia dicitur, pot^o in haren, ut in sect.
sequenti planam fiet: nec opus est, qd^o ille modus, si
aliquis eper, natio foret subia, nec n^o impossib^o
esset alius, nisi, qui fact^o p^oteraret independen-
tiam a subto, sicut is, qui in accenti^o eucha-
ristia concedi solet. 3° denique ratio sup-
ponit fin^o doam, ut ostendimus in Tractu d^o cau-
sis. q. 4. a. 1. & Probant 3°. Nam ma^o magis im-
perfecta est, quam p^o qualibet subiali, ma^o; et
in magis independen^o est in suo esse, qm^o p^o
ma^o, ut patet.

Adiunt p^oterea hanc exiam perse
in p^o, & in actu rionato, n^o uero in
actu exercito, epe de epi^o, et p^oli rae subia,
2° de ratione p^oli entis creati n^o est qd^o actu
exiat, id est qd^o p^o p^o exire, & p^o d^o d^o d^o p^o
linubia n^o e qd^o actu tot exiens p^o se, id qd^o p^o p^o
exire per se.

Hac en^o adiectis falsam doam sup-
ponit, ut patet ex dictis, sect. 1. d. 3.
et sect. 3. & Quoniam Nam in tandem aliqd^o har-
bet rationem entis, in quantum ricipit sub ipso ex-
ercitio abso, & iditionato actuali, exia: neque

capacit^o

capacitas, & p^o ad exiendum est epia entis, creati,
 q^a talis capacitas, & nil est, & in ipso ente re-
 lati actualiter exiende regit, q^a et enti actualiter
 exiendi n^o resonat epia actuali, ut patet.

Si dicat, i^o eand^{em} diam, q^a actio creati-
 ua, & m^o acientium Eucharistia ha-
 bent p^oim, & capacitatem exiendi p^o se, q^a neque
 actio, neque modus ille, aut exiunt, aut exire
 possunt in subto, cum formalit^{er} sine positioe,
 ex^o subto. Quia in primis, actionem creatiuam
 subia esse subiam, ut habet Suarez d. 32. sect. 4.
 n. 17. de actione vers^o creativa illor^{um} acientium
 dicunt habere subto de nominatione, & et in-
 herentia, mediatum, ratione quantitatis, q^o mo-
 dificat: m^o quoq^{ue} ipsum mediate inherere
 ratione eius^{dem} quantitatis, quam sustentat ex^o
 subto.

Not^o vero in decimo loco difficili. Ho-
 ra breuiter, & copiosius instructa de cau-
 sis. q. 2. a. 2. ostendimus n^o posse neque modum illum, neq^{ue}
 actionem creatiuam pendere ullo m^o a subto inheren-
 tibus. Nam uere ridiculum est dicere, q^d idem mo-
 dus ille, & actio creativa inherat mediate, q^a
 est m^o quantitatis, q^o postulat imm^o inherere: eo-
 dem modo dicere possen, q^d ubicatio subia exiat p^o se
 mediate, q^a est m^o subia, & sic de ceteris modis
 subialibus, q^d nemo audiet sine risu.

Debit aliqui, ubi subia exire q^d per se
 mediate, sed id n^o sufficere ad rationem sub-
 ia obtinendam; q^a ut aliquare, habeat ueram ra-

nonem accipit, ratio, e quod aliquo modo dicit ordi-
nem ad subitum inhesionem, & mediate, sive im-
mediatam, cum accipit sit oia illud, quod deficit a perfe-
ta ratione subiecta, et ideo explicari debet per negati-
onem subiecta; ut autem sonat uocem subiecta rationem,
opus est, quod simpliciter et absque sit ens per se existens,
accipit quod neque mediate, neque immediatam dependeat
a subitum inhesionem.

Sed ista ratio supponit falsam, ac propterea
tam intelligentiam illius triplex exire per se
ut stabit ex dicendis. Deinde male admittit, quod
ubicatio subiecta dicenda sit exire per se mediate; nam
illa iunctio ubicationis cum subiecta non potest responde-
re rationem existendi per se mediatam in ubicationem,
alioquin albedo ex eo quod in lacte sit iuncta cum
dulcedine, esset mediate dulcedo, et calor ex eo quod
sit unicus quantitati esset mediate quantitas, nec
est alia ratio talis uicariis mediate in e partibus,
nisi iunctio, accipit oia res ex iunctione alteri:
ut uirtutes mediate rationem alterius, quod est incre-
dibile. et ex nostra sensu expositione incre-
dibiliter apparebit, cum ratio subiecta, & existendi
per se sit constituenda in eo, quod res pertinet ad l^m
ipsum physicum rei; unde neque mediate, neque im-
mediatam accipit potest habere rationem existendi per
se, quod nullo modo potest pertinere ad l^m ipsum
physicum rei, ut per se patet.

Denique minus ille, et actio creaturae ac-
cidentium fluctuantia non possunt esse
in subitum cum sua realitate; nam quantitas per minus,

est per creationem, quod est esse subiectum; et repugnat
illi esse in subiecto cum illo modo, et creatione; et non
possunt nisi ille, et actus creaturae quantitatis, habe-
re, et mediatam, et immediatam inclinationem ad ac-
tum, qui repugnat utrique: et reuera ad mi-
nimum superflua esse talis inclinatio, quod nun-
quam reducenda foret in actum.

Nonnulli dicunt subiectum esse ex
per se subsistentem, id est independentem ab omni
subiecto et informationis. Imo, inquit Furbaday
citatus sec. 4. §. 32., non nemo ita adhasit con-
tenti huius deficij, ut arbitraretur nullam forma
subiectam esse a subiecto pendentem, quod illi repugna-
ret defectio subiecti. Sed isti facile refutantur, quod ex
ipsis duae sequuntur, videlicet materiae, et earum ad subiecti
unionem creati de facto, et esse immortales; quod
cum gratia non possunt dependere a materia, creati;
et cum sint independentes a materia, debent habe-
re aliquam operationem independentem ab eadem
materia, acque erunt immortales; imo cum ipsa et
unio sepe sit immortalis, ex hoc et capite forma
esse inseparabilis a materia, quod illius unio non posset
perire.

Sit quod nostra est: Triplex ratio subiecti
constituit in eo, quod sit aliquid in operem
primum ipsum physicum mei. Ita Romana, et Sal-
manicensis, schola prima luminis Furbaday ci-
tatus sec. 2, 3, et 4. et in Physica d. 12. sec. 4. §.
31. et in Magister meus Ioannes de Lupo in collecta
d. 4. sec. 1. Probo 1.º ex ipsis trij, nam ex se

exien

existens / id ualeat atque / ens per se ens / s^o / p se eper /
 s^o / p se est / q^a ut supra dictum est / Hacten
 et in locis ibi citatis, ipsum existere est esse, et essentia
 cuiuslibet entis: et ides id est esse ens per se,
 ac esse ens de quidditate ipsius entis, s^o rei, id
 n^o q^d iⁿ perse ab se loquendo, s^o per se primo modo,
 est de essentia rei, ut habet Artes v. posteriorum
 c. 4. / Perseant, inquit, in ratione h^{ic} est dicente,
 ea, quae sunt dicimus, / et^o d^o m^o subia definitionem
 perse existens, id est atque ens de quidditate ipsius
 rei.

Probo 2° a posteriori, q^a in est expli-
 catione illius definitionis, impossibile
 est excludere a ratione subia actionem creaturam ac-
 ciuum, et min^{us} illum, q^d a multis admittit^{ur} in q^uo
 acciuium, cum re uera n^o pendeant a subia in ha-
 sione, ut patet ex d^o dicti, a / Not^o v^o, et nihil
 omnis o^{mn}is suspicimus, et actionem illam, et modum
 esse in sua physica estitate sine dubio acciuentia,
 q^a neque min^{us} acciuentis, neque p^{ro}ductio eiusdem
 uidentis t^{em} rectam phylosophiam dici posse in
 sua reali, et physica estitate subia, / et^o est.
 Propter hoc n^o ausi sumus affirmare actionem cre-
 aturam acciuum esse in sua physica estitate subia,
 id rem indecisam reliquimus, in tractu de causis
 q. 2. a. 2. / Si iterum.

Probo 3° a conuenientia, q^a subia uident^{ur}
 esse illa res, q^u cum subeat multa alia
 p^{ro}pta, semper t^{em} persistit, et perseuerat, h^{ic} ca-
 lida p^{ro}pta, t^{em} accedant, t^{em} recedant, t^{em} p^{ro}ueant,
 / et^o euan.

& euangescant, & semper dicuntur manere semper, &
 manere ead. res, quandiu manet at. ratio tale, uel
 haec ma, & haec sp. unita, t. albedo, & calor, uel
 frigus auddant, & recedant, pereant, & maneat
 in cor. na.; q. ille t. ip. est pprie subia, & ri-
 gorosissime res; nam album siue albedo n. dicitur
 tur instituisse rem simplr, & rei iam instituta tri-
 buere aliq. p.rium toti rei epia adueniens.

Hinc est, qd roganti, qd res sit, n. respondemus, al-
 ba, aut aut nigra, & semper, uo.; aut equus; nec
 si emas equum frigidum, & deinde illum deambur-
 lando calfacis, dicere iam n. habere eund. equum,
 & eandem rem, quam emisit.

Probo 4° ex cor. sensu, q. ois recipiunt ac-
 cia esse pp subiam, & ides auens uo-
 cant coiter entis, en, u. id est en, qd res, ut par-
 tet ex d. 2. uet. 1. Suppono; q. accia n. sunt
 simplr res, u. si res rei, siue res sm. qd, & sola
 subia est res simplr, siue ipsa sola e. en, simplr;
 q. id, qd simplr instituit rem erit subia, u. aut
 est p.rium ip. ipsius rei, i. ille, q. positio ponit-
 tur res, & quo sublato, & si caetera maneat au-
 feratur res; q. est.

Ob. 1. et composita & auens uulgo ap-
 pellantur res: un. si quis emat statua,
 interrogatus qd, & quam rem emerit, recte r. et
 emise statua; q. n. sola subia est res, & iter
 subia n. est id, quod e. de i. ip. rei q. de pri-
 mo ip. statua est figura, quod n. est subia. Isti
 aut. appellantur res sm. qd, transeat aut. sim-

pto